

Oláh Zoltán
Első ölelés

Pillantásod
alkonyt merít az Űrből.
Tányérodban
remegő vérikonok.
Meztelen tested
hajnállá ejti a fényt.

Megfelezzük az éjfélt.

Edgar Allan Poe:
Apollo

Rongyfoszlányonként
szedi föl szemeimről
az Időt Isten.

Tűnődő

Halk naplemente.
Milyen lassan is dobog
az idő szíve.

Elhagyatva

Hallom az időt.
Pillanat-palántákat
nevel a könnycsepp.

Tükörkép-magányban

Szememből szüntelen szakad a hó.
 Szüntelen immáron félszázad éve.
 Szakad, szakad, szakad a hó,
 a télmennyboltban virágzó vére.
 Szüntelen szakad szememből a hó,
 pillanat-záporok, tündér-havasok
 hold-hallgatásban
 meggyónja az éjszakát,
 bevallva a halált....

És látom már a Mindent,
 a Semmiben az Istent,
 ki ott térdepel minden imámban.
 Szemben velem tükörkép-magányban.
 Feszület-fohászbán,
 Mária-némaságban.

Hazavágy

Gyere vissza fiam hazavár
 anyaszív-dobogású időd
 dala rímél a verseidért
 Szava sírogat messzül az ég

Hava hű puha fellege száll
 Viharában e rózsavirág
 a te lelkedet kéri vigyázz
 mire végre hazádra találsz

Jégvirág

Leheletünk a
 tiszta téli ablakon
 a fagy címere.